

Arrest

nr. 100 518 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid neemt op 7 januari 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 18 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

1.4. Op 24 februari 2012 worden de beslissingen genomen op 7 januari 2011 ingetrokken. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 27 februari 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 te Antwerpen werd ingediend en op datum van 15.12.2010 werd aangevuld door:

*[T. A.] [...]
nationaliteit: Senegal
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij Frans spreekt, Nederlandse les volgt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen, een attest van werkbereidheid, een inschrijvingsattest lessen Nederlands en een deelcertificaat voorlegt, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 204 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene verklaart dat hij Senegalees etnisch vluchteling is, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag baseert op de instructie van 19 juli 2009 doch dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest van 9.12.2009 en van 5.10.2011 zodat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verder wordt in de tweede paragraaf van de motivering gesteld dat verzoeker zijn lokale verankering tracht aan te tonen door een aantal documenten maar hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat : “betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”.

Verder wordt gesteld dat door verzoeker “geen enkele verblijfsaanvraag ingediend werd om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. ”

Er wordt verzoeker verweten dat hij zich aldus bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en het feit dat hij al geïntegreerd zou zijn louter het gevolg is van zijn eigen houding. In de bestreden beslissing wordt aldus tot het besluit gekomen dat de integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

Men moet al gedurende vele jaren gestudeerd hebben om deze motivering te begrijpen ...

In eerste instantie wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en deze vaststelling is juist.

Het gevolg van de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 heeft echter niet enkel tot gevolg dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing kunnen zijn, dat dus de aanvraag ongegrond kan verklaard worden omdat men niet voldoet aan de criteria, maar de vernietiging heeft vooral tot gevolg dat de regularisatieaanvraag zelf onontvankelijk moet verklaard worden omdat er in de regularisatieaanvraag van 15.12.2009 nergens een motivering gegeven is omtrent bijzondere omstandigheden waarom de regularisatieaanvraag werd gedaan op het ogenblik dat verzoeker in België verbleef.

Door de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren wordt artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 geschonden.

Indien omwille van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid de aanvraag d.d. 15.12.2009 toch ontvankelijk wordt verklaard, moeten de motieven onderzocht worden waarom de regularisatieaanvraag ongegrond wordt verklaard.

- *in de bestreden beslissing wordt gesteld : “wat de lokale verankering van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. ”*

Er kan de vraag gesteld voor welke situatie verzoeker verantwoordelijk is...

Verzoeker heeft zich nergens beklaagd over zijn situatie van illegaliteit. Hij eeft hier geen enkele instantie de schuld voor gegeven. Verzoeker verbleef illegaal in België en hij heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft samen met de regularisatieaanvraag een aantal documenten verzonden om zijn lokale verankering te bewijzen.

- *verder wordt gesteld : “betrokkene beweert dat hij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. ”*

Verzoeker heeft een aantal verklaringen en documenten meegedeeld met zijn regularisatieaanvraag waaruit blijkt dat hij minstens sinds 2004 in België verblijft.

De opmerking in de bestreden beslissing dat door verzoeker geen enkele verblijfsaanvraag werd ingediend om zijn verblijf te wettigen in de periode vanaf 2004 tot december 2009 is hoogst eigenaardig. Er was voor verzoeker geen enkele mogelijkheid in die periode vanaf 2004 tot september 2009 om een regularisatieaanvraag in te dienen die ook maar enige kans zou hebben om te leiden tot een positieve beslissing. Het is pas tijdens de regularisatiecampagne van september 2009 tot december 2009 dat verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om een regularisatieaanvraag in te dienen die, met grote zekerheid, kon leiden naar een positief resultaat. De verwijzing naar het feit dat verzoeker vóór 15.12.2009 geen enkele regularisatieaanvraag heeft ingediend, kan niet als motivering gelden om de regularisatieaanvraag van verzoeker als ongegrond af te wijzen.

Dit is een foutieve motivering.

De regularisatieaanvraag van 15.12.2009 werd door verzoeker volledig conform de wettige instructies op dat ogenblik ingediend.

- *verder wordt in de motivering gesteld : “betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. ”*

Het is inderdaad juist dat verzoeker de keuze heeft gemaakt om illegaal in België te verblijven sinds 2004 en in Antwerpen is blijven wonen. Verder is het inderdaad juist dat verzoeker ingevolge zijn eigen houding en initiatief geïntegreerd is in België. Verzoeker heeft zijn integratie aangetoond door mededeling van een aantal verklaringen samen met de regularisatieaanvraag van 15.12.2009.

In deze verklaring van gekendheid van verschillende personen wordt geattesteerd dat zij verzoeker kennen vanaf 2004.

De redenering in de bestreden beslissing dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen omdat de integratie een gevolg is van zijn eigen houding, slaat nergens op.

De volledige motivering van de bestreden beslissing is foutief en kan onmogelijk een gevolg zijn van de door verzoeker meegeleverde documenten als bewijs van zijn integratie.

- *tevens moet vastgesteld worden dat de motivering van deze bestreden beslissing d.d. 24.4.2012 volledig in tegenspraak is met de inhoud van de beslissing van 7.1.2011 waarin verwerende partij het volgende schrijft : “het feit dat betrokkene langer dan 5 jaar in België verblijft, Frans spreekt, Nederlands leert, werkbereid is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden n.v.t de instructies d.d. 19.7.2009.”*

Verzoeker is dan ook van mening dat er voldoende elementen zijn die zijn integratie in België aantonen en dat deze elementen, samen met het ononderbroken verblijf sinds 2004, een voldoende grond vormen om te leiden tot een positieve regularisatie- beslissing.

Verder is ook duidelijk dat in de bestreden beslissing d.d. 24.2.2012 op alle mogelijke manieren vermeden worden om te verwijzen naar de vernietigde instructies van 19 juli 2009 maar dat echter moet vastgesteld worden dat elementen van de vernietigde instructies uitdrukkelijk opgenomen worden in de bestreden beslissing, met name dat : “betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag ingediend heeft om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. ”

Deze verwijzing is identiek aan de tweede voorwaarde van de vernietigde instructie, nl. dat de personen die zich beroepen op de duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van 5 jaar moeten voldoen aan voorwaarden, waaronder : “een geloofwaardige poging ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Door deze voorwaarde opnieuw op te nemen in de bestreden beslissing wordt door verwerende partij een extra voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de Wet van 18.12.1980.

De materiële motiveringsplicht is dan ook verschillende keren geschonden.”

4.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien hij deze motieven uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2.1. In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.2. Op 14 december 2009 verzocht verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en wanneer hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan aanvragen. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling zijn identiteit aantoonde en of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo geen identiteitsstuk wordt voorgelegd of zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.2.2.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat verweerder oordeelde dat verzoeker zijn identiteit aantoonde en dat er buitengewone omstandigheden zijn die kunnen verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend.

In de mate dat verzoeker betoogt dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is geschonden doordat verweerder zijn aanvraag ten onrechte ontvankelijk verklaarde, stelt de Raad vast dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel. Het feit dat verweerder zijn aanvraag als ontvankelijk beschouwde, is immers een beslissing die gunstig is voor verzoeker.

4.2.2.4. Specifiek wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, dient te worden opgemerkt dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.2.5. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering waarbij de door hem aangevoerde integratie niet werd weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Verweerder geeft, wat deze integratie betreft, aan dat deze niet wordt weerhouden om een verblijfsmachtiging toe te kennen gelet op het gegeven dat verzoeker stelt reeds sinds 2004 in België te verblijven, dat hij voor huidig ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op geen enkel ogenblik een aanvraag indiende om zijn verblijf in België in regel te stellen en dat de door hem opgebouwde integratie aldus tot stand is gekomen als gevolg van de bewuste keuze van verzoeker om illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoeker stelt dat hij zich nergens heeft beklagd over zijn situatie van illegaliteit en dat hij geen enkele instantie hiervoor de schuld heeft gegeven. Verder wijst hij erop dat hij in de periode van 2004 tot september 2009 geen mogelijkheid zag om met positief gevolg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat bijgevolg het gegeven dat hij pas eind 2009 een dergelijke aanvraag indiende niet kan gelden als motivering om zijn opgebouwde integratie in België niet te weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. Hij is van mening dat de redenering in de bestreden beslissing dat zijn integratie niet kan worden weerhouden omdat dit een gevolg is van zijn eigen houding nergens op slaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder de door hem ter ondersteuning van de aanvraag aangevoerde gegevens niet correct heeft beoordeeld of dat hij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangevoerde integratie geen grond voor een verblijfsmachtiging vormt. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van de gegevens die verzoeker aanbracht in zijn verzoekschrift om tot een verblijf gemachtigd te worden en die door verzoeker onderbouwd werden met bewijsstukken. Er bestaat geen betwisting over het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoeker geeft voorts aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die door de gemachtigde van de staatssecretaris gemaakt werd van de aangebrachte feiten, doch hij toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is. Het komt de Raad immers niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur oordeelt dat een integratie die in wezen niet verder reikt van wat kan worden verwacht van elke vreemdeling die in het Rijk verblijft – met name een integratie die bestaat uit kennis van één van de landstalen en de bereidheid een van de andere landstalen aan te leren, het hebben opgebouwd van een vrienden- en kennissenkring en een bereidheid tot werken – en die is opgebouwd gedurende een verblijf dat vanaf het begin illegaal was en zonder dat de betreffende persoon, en dit gedurende meerdere jaren, op enig ogenblik een poging heeft gedaan zijn verblijf in regel te stellen – tot op het ogenblik van het indienen van de huidig voorliggende aanvraag –, niet wordt weerhouden als een voldoende grond om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris en het

bestuur toe om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

4.2.2.6. Verzoeker voert verder nog aan dat de motivering van de bestreden beslissing volledig in tegenspraak zou zijn met de motivering van de ingetrokken beslissing van 7 januari 2011. De Raad merkt wat dit betreft allereerst op dat als gevolg van de intrekking deze beslissing geacht wordt niet meer te bestaan. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker nog op dienstige wijze naar deze beslissing kan verwijzen ter nietigverklaring van de huidig aangevochten beslissing. In deze eerdere beslissing van 7 januari 2011 werd daarenboven een loutere toepassing gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zonder dat blijkt dat hierbij werd overgegaan tot een beoordeling van de integratie van verzoeker als dusdanig. De Raad benadrukt in dit verband verder ook dat in de huidig aangevochten beslissing de door verzoeker in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen van integratie in België als dusdanig niet worden betwist, evenmin als de door hem aangevoerde verblijfsduur in België sinds 2004. Er wordt wel geoordeeld dat op basis hiervan geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, om de reeds vermelde redenen.

4.2.2.7. Verzoeker merkt ten slotte op dat de motivering in de bestreden beslissing dat "*betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen*" uitdrukkelijk lijkt te zijn overgenomen uit de vernietigde instructie. Hij geeft aan dat door een voorwaarde vervat in de vernietigde instructie opnieuw op te nemen in de bestreden beslissing een voorwaarde wordt toegevoegd in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die er niet in is opgenomen.

De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet meer van toepassing zijn, gelet op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State. Voor het overige wordt, zoals verzoeker zelf ook aangeeft, in de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwezen naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Er blijkt ook niet dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft afgewezen louter op grond van een toetsing van de aanvraag aan de criteria van de betreffende instructie.

Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing alsnog een motief geeft dat gelijk is op een zinsnede in de vernietigde instructie volstaat niet om vast te stellen dat alsnog een strikte toepassing van de criteria vervat in de vernietigde instructie werd gemaakt, hetgeen zou neerkomen op een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad van State (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). *In casu* blijkt zulks niet. Verzoeker kan dan ook evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat een (bindende) voorwaarde werd toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS